

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Cosmin Perța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Nume de cod - Flash fiction : antologie Literomania de proză scurtă/

coord.: Adina Dinițoiu, Raul Popescu. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3120-6

I. Dinițoiu, Adina (coord.)

II. Popescu, Raul (coord.)

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

NUME DE COD:
FLASH FICTION

**ANTOLOGIE
LITEROMANIA
DE PROZĂ SCURTĂ**

Coordonatori:
Adina Dinițoiu
Raul Popescu

Editura Paralela 45

Cuprins

Microficțiuni sau proze la purtător.....	9
Cea mai bună mamă din lume [Nicoleta Balaciu].....	17
Frânghia [Laurențiu Balintescu].....	21
Paralele [Alice Bancu].....	25
Licitație [Horia Blidaru].....	29
E ca un algocalmin [Bianca Bolum].....	33
Jurnal de Recepție. S-a furat mireasa [Andrei-Codrin Bucur].....	37
Doamna C. [Camelia-Maria Cîmpean].....	43
Sosirea Necromantului [Daniel Coste].....	47
Unghiul potrivit [Péter Demény].....	51
Liliacul alb [Angela Dina].....	55
Gardul [Mariana Dobrică].....	59
Ce urs urât [Ohara Donovetsky].....	63
Râs cu plâns [Teodor Fleșeru].....	67
Misiune pe o planetă îndepărtată [Livia Furia].....	71
Cum am devenit un om bun [Diana Geacăr].....	77

Întârziatul [Anca Goja].....	81
Amintiri [Mădălina Hâncu].....	85
Asociația Dramatizaților Anonimi. Sindromul	
Poplaca-New York [Daniela Hering]	89
Taifas [Marian Ilea]	93
Căință [Andra Iușcu]	97
Stelele au altă culoare atunci când se reflectă în mare	
[Ioana Lungu]	101
În amintirea rochiilor din viața mea [Gabriel Mager].....	105
Cealaltă Evă [Ionuț Manea].....	109
Monumentul motociclistului [Monica Manolachi]	113
Negruțu' [Simona Marcu].....	117
Bunica [Ramona Micu]	121
Procesul secolului [Sebastian Mihail]	125
Săndica [Adina Mocanu]	129
Gasleak Woman [Andrei Mocuța]	133
Matusecii [Radu Mora].....	137
Schimbul [Carmen Moroșanu].....	141
Câine din flori [Raluca Nagy]	145
Pragul [Alexandra Niculescu].....	149
Vecinul de la nouă [Laura Pamfiloiu].....	153
Caruselul de noapte [Andrei Panțu].....	159
Despre culori, pisici și cicatrici [Oana Păun]	163
Prima soție [Crenguța Sandu]	167
Sub geam [Ștefan Serșeniuc]	171

Nea Pandele, Nea Costel și Tanti Jeni [Alexandra Souu]	185
Împăcare [Veronica Stănică].....	179
Preventiv [Dumitrița Stoica].....	183
Zacharias [Bianca Stupu].....	187
Banda Șoptitorilor [Daniel Timariu]	191
Papagali [Radu Țuculescu].....	195
Reîntoarcerea filmului mut [Paul Vinicius]	200
Mosquitoes [Adela Vlad]	203
Prima regulă a <i>cake fight</i> -ului e să ții totul în tine [Diana Vlasa]....	207
Biografiile antologatorilor	209

Microficțiuni sau proze la purtător

În ianuarie 2017, a apărut primul număr al revistei online *Literomania* (www.litero-mania.com), avându-i ca editori coordonatori pe Adina Dinițoiu și Raul Popescu, adică pe semnatarii rândurilor de față. Am pornit la drum cu intenția de a propune cititorilor internați o platformă literară diferită de tot ceea ce se găsea în acel moment în mediul online românesc.

În primul rând, *Literomania* este o platformă literară independentă, un proiect gândit de doi oameni și susținut prin forțele lor proprii – iar acest lucru a însemnat și înseamnă pentru noi libertatea absolută de exprimare și de acțiune. În al doilea rând, *Literomania* a dorit să fie un spațiu (online, firește) în care scriitorii să se implice mai mult, în care să existe o comunicare mult mai strânsă, mai directă, între cititor și scriitor. Am reușit, din 2017 până în prezent, să aducem în *Literomania* texte inedite sau în avanpremieră semnate de (într-o ordine aleatorie) Mircea Cărtărescu, Ruxandra Cesereanu, Gabriela Adameșteanu, Ioana Pârvulescu, Denisa Comănescu, Veronica D. Niculescu, Emil Brumaru, T.O. Bobe, Cosmin Perța, Péter Demény, Radu Paraschivescu, Radu Țuculescu, Octavian Soviany, Caius Dobrescu, Cătălin Pavel, Cristian Teodorescu, Marian Ilea, Diana Geacăr, Ioan Es. Pop, Dinu Flămând, Florin Dumitrescu, Radu Niciporuc etc.

Mai mult, *Literomania* este un spațiu deschis, iar aici este meritul online-ului și al scriitorilor și cronicarilor străini. Éric Vuillard, de exemplu, recompensat în 2017 cu Premiul Goncourt, ne-a trimis un fragment dintr-un roman, acum deja apărut, dar aflat în pregătire în momentul publicării lui în *Literomania*. Un colaborator apropiat este și Marco Grosse, poet și prozator care trăiește în Germania, dar care scrie nu numai în germană, ci și în engleză și italiană. Poemele lui Marco Grosse sunt mereu însoțite, trebuie menționat, de ilustrațiile artistei plastice Galya Popova. Fernando Couto e Santos, cronicar literar portughez, dar pasionat de literatura franceză, a semnalat în *Literomania* – în numărul din 8 iunie 2018 – apariția romanului *Eugenia* de Lionel Duroy, roman inspirat de *Jurnalul* lui Mihail Sebastian. Cartea lui Lionel Duroy a fost semnalată în *Literomania*, iată, înaintea publicării traducerii românești, în 2019, la Editura Humanitas Fiction.

În cazul cronicilor literare, nu am mizat exclusiv pe actualitate, pe aparițiile recente de carte, ci am propus și titluri mai vechi, dar valoroase – de pildă, cărțile unor autori ca Darie Magheru sau Alexandru Vona, nume puțin cunoscute publicului larg.

Tot în 2017, în februarie, mai exact, am demarat un proiect de care suntem foarte atașați, *Flash fiction stories*, și care, iată, s-a concretizat acum într-un volum publicat de Editura Paralela 45: *Nume de cod: Flash fiction. Antologie Literomania de proză scurtă*. Rubrica, într-o primă fază, a fost concepută sub formă de concurs, la sugestia celebrei, pentru cunoscători, LuciaT, autoarea blogului literar *Terorism de cititoare*. Condiția de bază era ca fiecare text trimis să nu depășească 500 de cuvinte. Mai târziu, când concursul s-a transformat în rubrică permanentă, am schimbat regula. În loc de 500 de cuvinte, am propus ca limită 1.000 de cuvinte. Am primit și încă mai primim foarte multe proze bune, de calitate, ceea ce înseamnă că interesul pentru acest tip de literatură este, în România, unul destul de mare, cel puțin în rândul celor care scriu proză.

Rubrica ne-a rezervat, de-a lungul timpului, și câteva surprize plăcute. Cu ajutorul ei, am câștigat colaboratori prețioși, care, inițial, au fost publicați cu proze la rubrica *Flash fiction stories* – e

Nicoleta Balaciu

S-a născut în anul 1986. A absolvit Facultatea de Cibernetică, Statistică și Informatică Economică, apoi a obținut o diplomă de master în statistică și econometrie, ambele în cadrul ASE București. A urmat un atelier de scriere creativă cu Florin Iaru și Marius Chivu. A publicat proză scurtă în *Iocan* (2017) și *Revista de povestiri*. Face parte din proiectul „100 Absolut Artists“.

Cea mai bună mamă din lume

Au trecut câteva ore de la injecție și singurul efect este că au plecat toți. În sfârșit. Dacă știam, ceream să mi-o facă mai devreme. De la prânz. De cum am ieșit din sală. Sau mai bine înainte de fiecare vizită, telefon sau mesaj, numai să mă lase toți cu entuziasmul lor. Aici, în salon, îmi place, sunt singură. Fata de la terapie plângea întruna, stârnită de urările pe care le primeam. Hai că ești tânără, faci altul. Termină și tu școala, fă-ți un rost întâi, i-a zis asistenta, iar fata hohotea mai tare. Mă simțeam vinovată.

Aici lumina e difuză – e aprins doar semnul de exit, iar umbra îmi decupează alte picioare, mai subțiri. Am auzit rezidente vorbind, în timpul operației, că sunt plină de edeme, dar eu chiar n-am mâncat sărat și am făcut mereu mișcare; am mers și la sală până a început să-i pese lui Dragoș. M-a mai lăsat doar în parc, întâi o tură, apoi jumătate, până am ajuns să stăm două ore pe bancă, hrânind rațele. Ca la început, când totul era frumos.

Iar acum, când am scăpat de toți și vreau doar să dorm, sunt agitată. Probabil de la combinația de calmante și anestezic. Nu o chem pe asistentă, o să spună că trebuie să stau liniștită, că sedativul trebuie să-și facă efectul, că trebuie să mă odihnesc. Mai mult o să mă supere, o să-mi amintească de zilele ce urmează și nu vreau să mă gândesc. Cu toate cărțile lui Căpraru și cursurile de școala mamei, nu cred că o să mă descurc. Doctorul zice că o să fiu o mamă super, că am privit sarcina detașat, că nu am căzut în extreme. Că am înflorit. Și că o să-mi revin repede, e tânăr organismul. Cred că

mi-a zis toate astea ca să mă încurajeze. Pentru că și-a dat seama. Asistenta de la neonatologie sigur și-a dat, altfel nu mi-ar fi spus de dimineață să-l țin mai aproape, nu așa cum o făceam eu, de parcă îl respingeam. Poate se trezesc mai greu instinctele, nu de la prima atingere, cum povesteau fetele la birou. Bine, ele erau deja pregătite. Nici n-aveau problemele noastre.

Nu am stare, mă furnică tot corpul, îmi e prea cald în pat. Reușesc să cobor, răsucindu-mă pe o parte cum mi-a arătat infirmiera. Operația zvâcnește, mă arde. Mă gândesc la scamatoriile cu femeile tăiate în două. Și la iepurașii scoși din joben. Ca în cazul meu. Numărul mi-a reușit, publicul aplaudă frenetic, dar nu e nicio magie. Cortina cade, mi-e groază să-mi închipui ce e după. Merg desculță, la cum îmi târâsc picioarele, papucii fac prea mult zgomot și poate mă aude vreo asistentă. Nu știu ce să mă fac cu ea, a dat toată ziua ture, se plângea azi una. Nu înțelegea că vreau să mă vadă Dragoș chinându-mă, poate îi vin mințile.

Linoleumul e rece, îmi place. Tălpile lasă urme umede ce se usucă lent, ca dărele melcilor. Mă sprijin de perete, trece un secol până ajung la fereastră.

Văd doar colțul curții, unde e capela. Acolo, într-o raclă din sticlă luminată, e o statuie din ipsos cu fecioara și pruncul, pictată în culori stridente. Am observat-o când veneam la controale. De la geamul meu nu se văd intrarea și nici aparatul de cafea. Păcat, poate aș vedea femeii în halate lălâi, ieșite să fumeze la cafea. M-aș simți mai bine. N-aș mai fi cea mai rea mamă din lume.

Urmăresc cum vântul stârnește puful de plop, strângându-l în ghemotoace, învolburându-l, risipindu-l prin curte. Becul unui felinar filează și luminează intermitent capela, ca în jocurile lui Dragoș, când declanșează alarmele din *danger zone*. E hipnotică pâlpâirea aia. Sau încep sedativele să-și facă efectul. Umbrele cren-gilor tremură pe raclă, zici că statuia mișcă. Parcă leagănă pruncul și își dezmoște picioarele sub faldurile din ipsos, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Parcă încearcă să deschidă ușa cu cotul, să o împingă cu genunchiul. În jocul umbrelor, fecioara parcă își saltă copilul pe umăr, trece peste cadrul din metal și se

ascunde în tufele de lămâiță. Într-un fel ne asemănăm, amândouă luate pe nepregătite cu copiii. Ce-o fi vrând să facă? Unde vrea să se ducă? Doar nu fugе. Unde s-ar putea ascunde până să fie găsită? În boscheții de lângă capelă? Privesc încordată, iese din curte sau ce face? Nu o mai văd. S-o fi furișat deja în spatele capelei, pe după frunziș? Sper să aibă un plan, să nu se arunce în necunoscut ca mine. Să o consider sau nu o mamă singură? La ce-am ajuns să mă gândesc. Oare ce medicamente mi-au dat?

Și totuși racla e goală.